

[Adolph Sørensen.]

til at gå til myndighederne og søge om tilladelse til at flytte en dør, en lem eller en lignende bagatel. Jeg håber da også, at vi i denne henseende kan berolige os med ministerens forsikring om, at det, der tilsigtes, er en mere hensigtsmæssig og forenklet administration af de forskrifter, som på en eller anden måde regulerer byggeriet, samtidig med at der sikres, som det hedder, en rimelig kontrol og gives bestemmelser under hensyn til de lokale forhold.

Hvad angår ministerens henvisning til, at det foreliggende lovforslag i det store og hele svarer til udvalgsbetænkningen af 1955, mener jeg at have konstateret, at det i hvert fald ikke gælder et bestemt forhold. Ifølge lovforslagets § 2, stk. 6, er kapitlerne 4, 5, 6, 8 og 9 kun anvendelige efter amtsrådets bestemmelse i de områder, hvor bygningsmyndigheden udøves af amtsbygningsrådet. De nævnte kapitler drejer sig om henholdsvis vejadgang, bebyggelsers omfang på de enkelte grundbygeområder, grundudgravning og byggearbejde og for kapitel 9s vedkommende det, der hedder reguleringsplan. I udkastet, hvorpå man har bygget, er nævnt kapitlerne 4, 5, 7, 8 og 9, men her omhandler kapitel 9 ikke reguleringsplan, men ekspropriation. I lovforslaget omhandles ekspropriation i kapitel 10, og det indebærer, så vidt jeg kan se, en uoverensstemmelse. Jeg vil derfor spørge den højtærede minister om motiveringen for, at man ikke på dette punkt har fulgt udvalgsbetænkningen, ligesom vi gerne hører, hvad ministeren forstår ved, eller hvilken betydning ministeren lægger i ordene i § 57, stk. 1 c: „tilvejebringelse eller udvidelse af anlæg, der tjener et for kommunen almenyttigt formål“. Efter min mening bevæger vi os også her på noget gyngende grund, hvor det gælder om at udvise varsomhed.

At der nu foreslås nedsat et særligt bygningsråd i de kommuner, hvor bygningsmyndigheden udøves af kommunalbestyrelsen, er en nydannelse, som jeg ikke skal argumentere imod, men i og for sig kunne man vel lige så godt have bibeholdt de nuværende bygningskommissioner og udstyret dem med de beføjelser, man nu giver bygningsrådene, men det er mere af formel karakter, da det vel stort set bliver nogen-

lunde de samme folk, der bliver tale om, når de nye råd skal institueres. Vigtigt og afgørende er det derimod, at disse råd, hvori virkelig sagkundsskab og forskellige synspunkter må tænkes repræsenteret, nu også udstyres med beføjelser til at træffe endelige afgørelser. Det vil være ret og billigt over for det kommunale selvstyre idé og også rigtigt af hensyn til den ønskede forenkling. Mit parti anser det for særdeles vigtigt, at endelige afgørelser i videst muligt omfang lægges ud til de lokale instanser, og at antallet af de sager, hvori endelig afgørelse skal træffes af ministeriet, begrænses mest muligt. Jeg nægter ikke, at der kan være sager, som ifølge deres natur og rækkevidde kræver en ministeriel afgørelse, men det bør være undtagelsen og ikke reglen, hvis man skal hindre unødigt forsinkelse og administrationsbesvær. Jeg tænker i denne forbindelse ikke mindst på reglerne i § 14 om dispensation, og det undrer mig, at boligministeren skal meddele dispensation til de i § 7, stk. 1 a og stk. 1 b, nævnte kommuner, medens amtsbygningsrådet i øvrigt skal kunne gøre det, og jeg spørger, om det er rimeligt at gøre denne forskel. Vi må holde på, at man her, hvis amtsbygningsrådene institueres, ligestiller de to instanser. Jeg skal tillade mig at nævne et aktuelt eksempel. Det offentlige eksproprierer på grund af hovedvejs forlægning og udvidelse en privatmands villa. Som et led i ekspropriationsforliget indgår, at vedkommende skal have ret til at opføre en erstatningsvilla på resten af grunden inden for det vedtagne oversigtsareal, og kommunalbestyrelsen meddeler enstemmigt godkendelse af dispensationen. Sagen sendes herefter til boligministeriet, der igen sender den til høring, eller hvad det nu hedder, hos sin konsulent i bygningssager. Det er, så vidt jeg ved, en af vore allerhøjest kvalificerede i slige sager, nemlig stadsbygmesteren i København, men på den anden side: er det rimeligt, at stadsbygmesteren i København skal sættes til dommer over kommunalbestyrelsen i det område, sagen direkte berører? Jeg skyder naturligvis ikke på embedsmændene, det er ikke deres skyld, det er systemet, der er forkert, og det ønsker vi lavet om, sådan at man så vidt overhovedet gør ligt lægger disse dispensationsbeføjelser ud til de lokale områder.